

Sygn. akt I C 419/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 października 2019 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Marek Jasiński

Protokolant: Joanna Czyżewska

po rozpoznaniu w dniu 1 października 2019 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa I. F.

przeciwko TUZ Towarzystwu (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od TUZ Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz I. F. kwotę 1730,61 zł (tysiąc siedemset trzydzieści złotych sześćdziesiąt jeden groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot:

- 1361,61 zł (tysiąc trzysta sześćdziesiąt jeden złotych sześćdziesiąt jeden groszy) od 24 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty,
- 369 zł (trzysta sześćdziesiąt dziewięć złotych) od 19 września 2016 r. do dnia zapłaty;

II. kosztami procesu obciążą w całości TUZ Towarzystwo (...) z siedzibą w W., pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt I C 419/17

UZASADNIENIE

Pozwem z 10 marca 2017 roku powód I. F. domagał się zasądzenia od pozwanego TUZ Towarzystwa (...) z siedzibą w W. kwoty 1.730,61 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

- od kwoty 1.361,61 zł od dnia 24 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 369 zł od dnia 19 września 2016 r. do dnia zapłaty,

a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż w dniu 24 maja 2016 r. doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w którym uszkodzeniu uległ należący do I. F. pojazd marki H. o nr rej. (...). Poszkodowany zgłosił szkodę w pozwanym Towarzystwie (...). Pozwany przyznał odszkodowanie w łączne TUZ Towarzystwa (...) z siedzibą w W. w kwocie 38.914,31 zł, zgodnie z dokonaną przez siebie kalkulacją. Powód pismem z dnia 8 września 2016 r. wezwał pozwanego do weryfikacji wysokości odszkodowania, który podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko. Powód zwrócił się o sporządzenie kosztorysu naprawy do niezależnego rzeczoznawcy. Całkowity koszt naprawy, ustalony na podstawie

kalkulacji naprawy sporządzonej przez niezależnego rzeczoznawcę wyniósł 40.275,92 zł. Powód domaga się również kwoty 369 zł tytułem zwrotu kosztów poniesionych w postępowaniu likwidacyjnym, w tym na sporządzenie kalkulacji.

W odpowiedzi na pozew, pozwany zakład ubezpieczeń wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu.

Pozwany kwestionował roszczenie co do wysokości. Potwierdził dokonanie wypłaty odszkodowania na rzecz poszkodowanego w kwocie 38.914,31 zł. Zwracając uwagę na zawyżenie przez powoda stawek za roboczogodzinę prac naprawczych, kwestionował kalkulację naprawy uszkodzonego pojazdu, wskazując, iż stanowi ona jedynie dokument prywatny. Nadto podnosił, iż powód nie wykazał związku pomiędzy poniesieniem wydatku na sporządzenie kalkulacji naprawy, a szkodą. Zdaniem pozwanego zweryfikowana przez niego stawka roboczogodziny za prace blacharsko – lakiernicze do poziomu 100 zł netto, odpowiada stawkom stosowanym w renomowanych serwisach miejsca zamieszkania powoda - w województwie (...). Argumentował, iż powód nie wykazał, by poniósł wydatek w żądanej wysokości. Za zasadne uznał przyznanie odsetek od dnia wyrokowania.

Sąd ustalił co następuje:

W dniu 24 maja 2016 r. w G., doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ należący do I. F. pojazd marki H. o nr rej. (...). Sprawca zdarzenia, był ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC w TUZ Towarzystwie (...) z siedzibą w W..

bezsporne, nadto: oświadczenie sprawcy szkody –k. 51,64-65 akt szkody, druk zgłoszenia szkody –k. 54-57 akt szkody

I. F. zgłosił szkodę do TUZ Towarzystwa (...) z siedzibą w W. w dniu 25 maja 2016 r.

bezsporne, nadto: zgłoszenie szkody –k. 3- 4 akt szkody, potwierdzenie przyjęcia zgłoszenia szkody –k.39 akt szkody

TUZ Towarzystwo (...) z siedzibą w W. sporządził kalkulację kosztów naprawy pojazdu H. o nr rej. (...), przy stawce za rbg za prace blacharsko – lakiernicze w wysokości 70 zł netto.

dowód: kalkulacja naprawy – k. 25-31 akt szkody

TUZ Towarzystwo (...) z siedzibą w W. decyzją z dnia 21 lipca 2016 r. przyznało poszkodowanemu I. F. odszkodowanie za szkodę z dnia 24 maja 2016 r. w kwocie 36.282,90 zł.

dowód: decyzja z dnia 21 lipca 2016 r. –k. 88-89 akt szkody, potwierdzenie przelewu –k. 90 akt szkody

Powód zwrócił się o sporządzenie kosztorysu naprawy do niezależnego rzeczoznawcy. Całkowity koszt naprawy, ustalony na podstawie kalkulacji naprawy sporządzonej przez niezależnego rzeczoznawcę w dniu 8 września 2016 r. wyniósł 40.275,92 zł.

dowód: kalkulacja naprawy – k. 11-17 akt szkody

Z tytułu wykonania kalkulacji przez niezależnego rzeczoznawcę I. F. poniósł koszty w wysokości 369 zł.

dowód: faktura VAT – k. 18

Pismem z dnia 8 września 2016 r. I. F. wezwał pozwanego do dopłaty odszkodowania w wysokości 3.993,02 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz do zwrotu kosztów pełnomocnika z tytułu zgromadzenia i analizy akt szkody, wykonania kosztorysu, korespondencji, telefonów po zakończonej likwidacji szkody.

W odpowiedzi ubezpieczyciel decyzją z dnia 10 października 2016 r. r. przyznał dopłatę odszkodowania za szkodę z dnia 24 maja 2016 r. w kwocie 2.631,41 zł, uwzględniając stawkę za rbg za prace blacharsko – lakiernicze do kwoty 100 zł netto.

dowód: pismo powoda z dnia 8 września 2016 r. –k 9-10, 105-111 akt szkody, decyzja z dnia 10 października 2016 r. –akta szkody

Technicznie i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu I. F. marki H. o nr rej. (...) po kolizji z 24 maja 2016 r., przy zastosowaniu nowych, oryginalnych części i z uwzględnieniem stawek w wysokości mieszczącej się w granicach stawek obowiązujących na rynku lokalnym za roboczogodzinę prac blacharsko-mechanicznych i lakierniczych 130 zł/rbh netto, wynosi 40.620,58 brutto.

dowód: pisemna opinia biegłego sądowego K. K. – k. 66-81

Sąd zważył co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zaoficerowanych przez strony dowodów w postaci korespondencji stron, kalkulacji, faktury, a przede wszystkim, opinii biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej.

Przystępując do dalszych rozważań należy wskazać, że stan faktyczny w sprawie był częściowo niesporny. Pozwany nie kwestionował w szczególności faktu wystąpienia kolizji drogowej, jak i samej zasady odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego Towarzystwa (...), na podstawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej.

Spornym zagadnieniem w przedmiotowej sprawie była ocena technicznie i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu dotyczących stawek za roboczogodzinę prac blacharsko-mechanicznych i lakierniczych oraz zasadność zasądzenia od ubezpieczyciela na rzecz powoda kosztów poniesionych w toku postępowania likwidacyjnego, w tym kosztów sporządzonej prywatnej opinii

Sąd za wiarygodne dowody uznał złożone do akt przez obie strony dokumenty prywatne – korespondencji stron. Ich autentyczność nie była w toku procesu kwestionowana, nie budziła również wątpliwości Sądu. Sąd uznał więc je za wiarygodne dowody na to, że osoby, które je podpisały złożyły oświadczenia objęte ich treścią.

Odnośnie złożonej przez powoda prywatnej kalkulacji naprawy, Sąd uwzględnił ją wyłącznie jako dowód tego, że została ona, w toku postępowania sporządzona. Nie stanowiła ona natomiast dowodu na wysokość uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu. Wiarygodnym dowodem na tą okoliczność była opinia biegłego z zakresu techniki motoryzacyjnej K. K.. Opinia została sporządzona przez biegłego posiadającego odpowiednią wiedzę i doświadczenie, odpowiada w pełni na pytania postawione przez Sąd w tezie dowodowej, zaś jej wnioski zostały należycie umotywowane w części opisowej opinii. Strony nie kwestionowały sporządzonej opinii. Sąd również nie dopatrył się potrzeby jej zmiany, czy uzupełnienia.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z treścią art. 822 § 1, 2 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Zasada ta doszczegółowiona została w art. 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych odnośnie szkód powstałych w wyniku zdarzeń komunikacyjnych, zgodnie z którym ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem

mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

Odpowiedzialność sprawcy zdarzenia, który był ubezpieczony w pozwanym zakładzie ubezpieczeń nie była kwestionowana.

Na mocy art. 824¹ § 1 k.c., o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody. Dlatego istotne znaczenie dla ustalenia wysokości szkody, ma zatem również odpowiedzialność odszkodowawcza pozwanego ubezpieczyciela w świetle przepisu art. 361 § 2 k.c., statuującego zasadę pełnej kompensacji szkody a także przepisu art. 363 § 1 k.c. stanowiącego, że poszkodowanemu przysługuje uprawnienie do wyboru czy naprawienie szkody nastąpić ma przez przywrócenie do stanu poprzedniego, czy przez zapłatę określonej sumy pieniężnej. Dlatego bez znaczenia dla wysokości dochodzonego żądania z tytułu naprawienia szkody w pojeździe mechanicznym ma to, czy poszkodowany dokonał naprawy pojazdu oraz zakresu tych napraw, oraz wykorzystania do tego części używanych lub nieoryginalnych. Zgodnie z argumentacją wyrażoną w tezie i uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r. (III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51), którą Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela i przyjmuje za własną – odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. Przy czym jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 sierpnia 2003 r., sygn. akt IV CKN 387/01 obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSPiKA 2002, nr 7-8, poz. 103).

Celem ustalenia kosztów przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu mechaniki motoryzacyjnej.

Biegły w sporządzonej opinii, po dokonaniu zestawienia stwierdził, że celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu wyliczony w oparciu o stawki obowiązujące na rynku lokalnym, wynoszące 130 zł netto za rgh wyniósł 40.620,58 zł. Biegły przede wszystkim wskazał, że naprawa pojazdu wymaga zastosowania części nowych, sygnowanych przez producenta. W ocenie Sądu wnioski zawarte w opinii biegłego są jasne, a przeprowadzony wywód stanowiący ich uzasadnienie jest logiczny. W tym stanie rzeczy Sąd uznał opinię biegłego za rzetelną, mając na względzie także to, że osoba ją sporządzająca posiada odpowiednie kwalifikacje w dziedzinie, w zakres której wchodził przedmiot opiniowania. Sąd nie znalazł też podstaw aby ją kwestionować.

W tym stanie rzeczy ekonomicznie uzasadnione koszty przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego należało ustalić na kwotę 40.620,58 zł, co po odjęciu wypłaconego dotychczas przez pozwanego odszkodowania (38.914,31 zł) daje kwotę 1.706,27 zł. Tym niemniej z uwagi fakt, iż powód dochodził zapłaty tytułem zwrotu kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu w wysokości 1.361,61 zł, stanowiącej różnicę pomiędzy sporządzonym na jego zlecenie kosztorysem naprawy, opiewającym na kwotę 40.275,92 zł, a kwotą wypłaconego odszkodowania w wysokości 38.914,31 zł, Sąd w oparciu o treść art. 321 § 1 k.p.c. zgodnie z którym Sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie, na mocy wskazanych powyżej przepisów, Sąd tytułem odszkodowania za szkodę z dnia 25 maja 2016 r. przyznał kwotę 1.631,61 zł.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd uznał, iż zasadne było również żądanie zwrotu kosztu podniesionego na etapie postępowania likwidacyjnego w wysokości 369 zł z tytułu wykonania czynności związanych z dochodzeniem roszczeń, w tym za sporządzenie prywatnej opinii. Podjęte czynności w toku postępowania likwidacyjnego przez (...) Centrum Pomocy po wypadkach i kolizjach drogowych na zlecenie powoda był zasadny, albowiem przy ustalaniu wysokości odszkodowania wymagane są wiadomości specjalne, nadto towarzystwa ubezpieczeń posługują się specjalistycznym oprogramowaniem dotyczącym sporządzania kalkulacji kosztów naprawy pojazdu np. (...), jak to miało miejsce w niniejszej sprawie. W ocenie Sądu, skorzystanie przez powoda z pomocy rzeczoznawcy zajmującego się rozliczaniem takich kosztów pomogło precyzyjnie określić wartość przedmiotu sporu i wystąpić

z pozwem o zwrot należnego, dalszego odszkodowania. Poniesienie wskazanych kosztów pozostaje w związku ze zdarzeniem powodującym szkodę. Zlecenie takiej kalkulacji było niezbędne celem wstępnego ustalenia wysokości dochodzonych roszczeń, pozwalającego podjąć decyzję o zasadności wniesienia powództwa, biorąc pod uwagę, iż powód nie ma wiadomości specjalnych w tym zakresie. Tym bardziej, że przepis art 187 § 1 pkt 1 k.p.c. nakłada na powoda obowiązek dokładnego określenia żądania już w pozwie. Tymczasem dowód z opinii biegłego ma inną funkcję – dopiero w przypadku kwestionowania kalkulacji przez stronę przeciwną służy potwierdzeniu (bądź zaprzeczeniu) prawidłowości wykonanych w niej wyliczeń. Należy też podkreślić, że jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 13 marca 2012 r., III CZP 75/11, uzasadnione i konieczne koszty pomocy świadczonej przez osobę mającą niezbędne kwalifikacje zawodowe, poniesione przez poszkodowanego w postępowaniu przedsądowym prowadzonym przez ubezpieczyciela, mogą w okolicznościach konkretnej sprawy stanowić szkodę majątkową podlegającą naprawieniu w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych (art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, Dz.U. nr 124, poz. 1152 ze zm.).

Jednocześnie za nie niezasadny należy uznać zarzut pozwanego, iż załączona do akt sprawy przez powoda faktura VAT, nie stanowi dowodu na potwierdzenie poniesienia kosztów na etapie postępowania likwidacyjnego z uwagi na brak opatrzenia jej podpisem powoda. Obowiązujące przepisy, w tym art. 106 e ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług nie wskazują zarówno podpisów sprzedawcy oraz nabywcy jako elementów obowiązkowych na fakturach.

W związku z tym Sąd orzekł jak w pkt I wyroku zasądzając na podstawie art. 805 k.c. zasądzając na rzecz powoda kwotę 1.730,61 zł, w tym 369 zł tytułem zwrotu kosztów poniesionych w postępowaniu likwidacyjnym.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 359 § 1 k.c., zgodnie z którymi jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, choćby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Istotne jest więc ustalenie momentu, w którym dłużnik opóźnił się ze spełnieniem świadczenia.

Termin spełnienia świadczenia przez dłużnika, którym jest zakład ubezpieczeń, w ramach ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, oznaczony jest przez przepis 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2003 nr 124, poz. 1152), według którego, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Jedynie w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe (ust. 2).

W przedmiotowej sprawie szkoda z tytułu naprawy uszkodzonego pojazdu – co było bezsporne – została zgłoszona w dniu 25 maja 2016 r., w związku z tym ubezpieczyciel winien zlikwidować szkodę i wypłacić należne odszkodowanie w terminie 30 dni, albowiem nie zachodziły w przedmiotowej sprawie okoliczności uniemożliwiające ustalenie w tym terminie odpowiedzialności ubezpieczyciela za szkodę. Zasadnym było zatem żądanie zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 1.361,61 zł od dnia 24 czerwca 2016r. Natomiast przyznanie odsetek za opóźnienie od kwoty 369 zł zasadne było od dnia 19 września 2019 r. do dnia zapłaty tj. od dnia upływu siedmiodniowego terminu do otrzymania przez pozwanego wniosku z dnia 8 września 2016 r. do zapłaty tej części odszkodowania, mając na uwadze, iż wezwane zostało doręczone pozwanemu w dniu 11 września 2016 r. W niniejszej sprawie brak jest podstaw przyznania odsetek dopiero od dnia wyrokowania. Zasądzona kwota należna była bowiem powodowi już w momencie wezwania dłużnika do spełnienia świadczenia, odpowiadając rozmiarowi szkody majątkowej, ustalonej według mierników wówczas istniejących, co usprawiedliwia zasądzenie odsetek od chwili jej wymagalności.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, uznając pozwanego za stronę przegrywającą spór w całości, a w konsekwencji zobowiązaną do zwrotu powodowi, pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu na mocy art. 108 § 1 zd. 2 k.p.c.

Sygn. akt I C 419/17

ZARZĄDZENIE

Dnia 15 października 2019 r.

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Marek Jasiński